

Giới thiệu Cuộc Sống Bình Dị

Truyện Cuộc Sống Bình Dị của tác giả Junne là một truyện xuyên không, điền văn.

Một cô gái bình thường sống ở thế kỷ hai mươi mốt, trong một lần trốn việc ở nhà ngủ thì đột nhiên xuyên qua thành một bé gái nhà nông sáu tuổi. Gia đình này rất nghèo, nếu cô muốn ăn thịt, có quần áo đẹp mặc thì phải vất óc nghĩ kế làm giàu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Một lần nữa tỉnh lại Diệu Diệu biết bản thân mình được cứu rồi, không còn cảm giác ngộp thở, không còn vùng vẫy dưới nước, không còn phải kêu cứu một cách yếu ớt nữa. Diệu Diệu phiền chán ngẫm nghĩ chẳng biết cô đang ở đâu đây? Cô chỉ trốn việc ở nhà ngủ bù một hôm mà phải nhận quả báo nặng thế này sao? Nhìn xung quanh, nhà tranh vách đất, trong phòng có một cái tủ gỗ, một cái bàn nhỏ, một cái ghế đầu, cộng thêm chiếc giường cô đang nằm nữa còn lại thì trống không. Phía dưới chân giường, chéch qua phải một chút là cửa sổ, được ngăn bằng giấy mỏng vô cùng thô sơ, ố vàng và cũ.

Đang lúc Diệu Diệu nghĩ đến thù người thì có tiếng chân bước đi lại gần, sau đó tấm rèm bằng vải cũ, có chỗ sờn rách được vén lên, một người phụ nữ trung niên bước vào, trong tay còn cầm một chiếc bát gỗ. Thấy Diệu Diệu mở mắt thì vội vàng bước nhanh lại, nói:

”Diệu Nhi, on trời cuối cùng con cũng tỉnh.”

Diệu Diệu nhìn người phụ nữ có gương mặt phúc hậu, tóc dài búi đơn sơ phía sau bằng một chiếc trâm gỗ, mặc bộ đồ cổ trang còn có mấy miếng vá tiến lại gần giường, vừa khóc vừa cười thì cô hoàn toàn chết lặng. Có ai nói cho cô biết chuyện quái gì đang xảy ra không? Chỉ là tối hôm trước cô thức khuya đọc tiểu thuyết nên hôm sau không dậy nổi liền nghỉ làm ở nhà ngủ bù, thế mà lần đầu tiên mở mắt ra thì thấy bản thân đang vùng vẫy dưới sông xem chút chết đuối. Lần thứ hai mở mắt ra thì lại xuất hiện trong một căn phòng đắp bằng đất âm thấp.

Ông trời, đừng nói ông nhầm chán không có chuyện làm cho cô xuyên không nha!

”Diệu Nhi, con nói gì đi a. Đừng làm nương sợ.”

Người phụ nữ thấy Diệu Diệu cứ ngẩn ngơ, mắt mở thao láo nhìn trân trân về phía trước, sợ cô bị gì đó, nước mắt ngắn, nước mắt dài, vội vàng đặt cái bát lên bàn rồi vươn tay lay nhẹ cô.

Diệu Diệu bị lay tỉnh, nhìn người phụ nữ trước mặt đang khóc, không hiểu sao trong lòng có chút chua xót, không nổi. Có lẽ là do tình cảm tự bộc phát của cơ thể này, hoặc có thể do đã rất lâu rồi cô chưa được nhìn thấy sự quan tâm, yêu thương và lo lắng cho chính mình từ một người khác.

”Con... không... sao.” Diệu Diệu cố gắng mở miệng nói, cho dù đầu vẫn đau và cổ họng thì rất buốt.

Người phụ nữ thấy cô mở miệng thì khóc lớn hơn:

”Thật là hù chết nương. Hu hu! Sao con ngốc thế, muốn ăn cá thì cứ nói đại ca hoặc cha con bắt cho, làm gì tự bản thân ra sông bắt để rơi vào nước như vậy hả?”

À, thì ra đó là lý do mà lần đầu tiên cô tỉnh lại thấy mình đang vùng vẫy dưới nước. Haiz, cô bé này cũng xui xẻo quá đi, bắt có con cá mà cũng lẫn xuống ao cho được. Lúc này Diệu Diệu vẫn chưa biết thân thể cô gái mà linh hồn cô đang chiếm giữ chỉ là một đứa bé sáu tuổi mà thôi, nên việc đi ra sông bắt cá không cần thận roi xuống là chuyện đương nhiên, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ a.

”Con cảm thấy thế nào rồi? Có lạnh không? Có đói không?”

Người phụ nữ hỏi liên tục khiến Diệu Diệu cũng có chút bối rối không biết nên trả lời câu nào trước. Lúc này, cô cảm giác cả thân vô lực, mệt mỏi và yếu ớt. Có vẻ như cơ thể này sức khỏe không tốt cho lắm.

”Con hơi đói.” Diệu Diệu khó khăn đáp.

Người phụ nữ thấy vậy vội vàng ngồi xuống mép giường, vươn tay đỡ Diệu Diệu ngồi dậy, lấy cái gối gỗ kê dưới lưng cho cô, rồi nói:

”Nương có nấu chút cháo trứng, con ăn nhanh đi rồi uống thuốc.”

Mặc dù miệng không muốn ăn nhưng Diệu Diệu vẫn ép bản thân phải nuốt vào để mau khỏi mới đi thám thính tình hình, xem rốt cuộc mình đang ở nơi khi ho có gáy nào. Mang tiếng là cháo mà cô ăn mấy muỗng rồi cũng chỉ nếm được vài hạt gạo. Aiz, có vẻ như gia đình này rất nghèo a.

Đợi đến lúc người phụ nữ dứt cho Diệu Diệu ăn gần hết chén cháo thì tấm rèm lại được vén lên một lần nữa, một bé gái tầm tám, chín tuổi bước vào, trên tay bưng một chén gì đó còn hơi nóng bốc lên, Diệu Diệu thăm đoán, có lẽ là thuốc cho cô uống.

Bé gái kia mặc một bộ đồ cũ và cũng vã như người phụ nữ, tất nhiên vẫn là kiểu đồ cổ trang, tóc được búi hai bên trông rất đáng yêu, gương mặt hơi hóp lại, xanh xao, nói chung là quá gầy, kiểu suy dinh dưỡng trầm trọng. Vừa nhìn thấy Diệu Diệu đưa mắt sang, cô bé liền cười hỏi thăm:

”Muội cảm thấy đỡ chút nào chưa?”

A, thì ra là tỷ tỷ của thân thể này. Diệu Diệu còn khá mệt nên không muốn nói chuyện, chỉ khẽ nhếch môi cười nhẹ, nhưng trông cũng không khả quan cho lắm. Người phụ nữ thấy bé gái vào liền đặt tô cháo xuống, đưa tay cầm lấy bát thuốc trong tay bé gái, dùng muống gỗ vừa khuấy, vừa thổi, đợi đến lúc thuốc gần nguội thì múc một muống đưa về phía cô, nhẹ giọng dỗ dành:

”Diệu Nhi ngoan, há miệng uống thuốc cho mau khỏi bệnh nhé.”

Diệu Nhi hơi ngơ ngác một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng uống thuốc, dù ở hoàn cảnh nào thì cô cũng ghét bị bệnh lắm. Uống hết bát thuốc, người phụ nữ đỡ cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên, xong xuôi mới nói:

”Con ngủ chút đi, nương đi ra ngoài làm việc.”

Lại quay sang bé gái đang đứng ở bên dận dò:

”An Nhi, con ở lại trông chừng muội muội, có chuyện gì phải báo ngay cho phụ thân hoặc nương nhớ không?”

Đứa bé gái gọi là An Nhi khẽ gật đầu đáp: “Dạ!” Giọng nói ngọt ngào rất dễ nghe.

Chờ người phụ nữ đi khuất, An Nhi mới ngồi xuống mép giường, vurun bàn tay nhỏ bé khẽ sờ trán Diệu Diệu rồi học điệu bộ của người lớn khẽ thở phào, lẩm bẩm:

”May mà hạ sốt rồi.”

Nhìn cô bé như vậy, Diệu Diệu rất muốn cười, nhưng do cơ thể còn yếu quá, nhếch miệng cười cũng là điều khó khăn.

”Hôm qua muội làm cả nhà lo sốt vó. Tiểu Sơn khóc bù lu bù hoa đòi tỷ tỷ, cứ một mực canh giữ bên người muội miết, sau đó mệt quá ngủ quên đại ca mới bế hẳn đi nghỉ ngơi. Sáng mới mở mắt ra đã chạy qua thăm muội đó.”

Nghe An Nhi ti tê nói chuyện, Diệu Nhi chợt cảm thấy trong lòng bình yên đến lạ, nhẹ nhàng tay đưa lên xoa mắt vì cô cảm thấy mắt thật cay, cảm giác được người khác quan tâm, có gia đình, thật tốt. Vừa xoa mắt xong bỗng cô giật mình, vội vàng mở mắt ra, đưa bàn tay ra trước mặt ngó ngó. Một cánh tay gầy nhẳng, bé xiu, lại vội vàng lật chăn ra xem, cơ thể nhỏ nhỏ chắc vì thiếu ăn nên rất gầy. Diệu Diệu cảm thấy chết lặng lần hai.

Mẹ kiếp! Ông đùa tôi hả ông trời? Bất một con nhỏ hai mươi lăm tuổi xuyên qua biển thành đứa bé nhỏ nhỏ như thể còn chưa dứt sữa thế này sao?

Không biết trong đầu Diệu Diệu đang sóng to gió lớn, An Nhi thấy một loạt động tác kỳ lạ của cô liền vội vàng đè lại:

”Muội đừng làm loạn, phải nằm yên dưỡng bệnh mới nhanh khỏi, sau đó đại ca sẽ mang muội lên rừng tìm quả đại ăn nha.”

Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu cố gắng bình tĩnh lại, Diệu Diệu mở mắt ra một lần nữa thì đã mang dáng vẻ nhận mệnh. Dù sao cũng không thay đổi được thì làm con nít một lần nữa vậy? Ở đây có cha, có mẹ, có chị, có anh, có em trai chưa gặp mặt cũng thỏa ước mơ kiếp trước của cô rồi.

Kiếp trước cô chỉ là một cô nãi, cuộc sống cũng không có gì đặc sắc, lớn lên trong nhà tình thương, rồi đi học, đi làm, chăm chỉ kiếm tiền nuôi thân, cứ như vậy nhaoáng một cái đã hơn hai mươi tuổi, đến lúc cô dành dụm được một ít tiền tính đặt cọc mua trả góp một căn nhà nhỏ, còn chưa kịp làm đã xuyên đến đây mất rồi.

Aiz, Diệu Diệu khẽ thở dài lần thứ n. Sau đó quay sang bắt đầu hỏi chuyện cô bé tên An Nhi này. Muốn sống sót ở nơi này, ít ra cô cũng phải tìm hiểu một chút để tránh bị phát hiện là hàng giả a.

Thì ra cơ thể này tên là Diệu Nhi, cũng trùng tên với cô đấy, năm nay sáu tuổi, phía dưới có một đệ đệ tên là Tiểu Sơn, ba tuổi, ca ca tên A Thành, năm nay mười bốn tuổi, đại tỷ tên An Nhi, mười một tuổi. Diệu Nhi (Từ bây giờ nữ chính sẽ đổi tên nhé) cảm thấy hơi bất ngờ, nhìn đi nhìn lại vị tỷ tỷ hờ này trông chẳng khác nào đứa bé tám tuổi thế mà đã mười một tuổi rồi. Nương gọi Lâm thị, phụ thân gọi Trương Tranh.

Hai người không phải dân làng này, gần hai mươi năm trước chạy loạn lạc khắp nơi, vô tình dừng chân tại nơi này, quen biết nhau, rồi cứ thế dọn về sống chung với nhau thành vợ chồng. Người thân đều mất hết vì dịch bệnh, vì giặc cướp vì đói nên hiện tại gia đình này không có một ai thân thích cả. Diệu Nhi lên lên thở phào nhẹ nhõm, cô không có đủ sức mà chiến đấu với các loại trạch đấu, gia đấu, thân thiết cực phẩm đâu. Dù đọc khá nhiều tiểu thuyết xuyên không, nhưng cô cũng tự biết phân lượng của mình, nếu ông trời ném cô vào một gia đình quyền quý hay trong cung thì cô chỉ còn nước nằm ăn chờ chết, chứ với vốn đầu óc chậm tiêu của bản thân thì làm sao mà đấu lại đám cổ nhân nhiều mưu, nhiều kế kia được.

Bởi vậy, dù bị ném đến một gia đình nghèo rớt mòng tơi như thế này, nhưng cuộc sống nông dân bình dị này hợp với cô hơn.

Nói chuyện với An Nhi một hồi, cô cũng biết thêm một chút thông tin về nơi này. Thôn này được gọi là thôn Lạc Hà, người dân sống chủ yếu bằng nghề

trồng lúa, trồng khoai, có vài người đàn ông khỏe mạnh, khéo léo thì vào núi săn thú bán, còn lại thì lên trấn làm thuê, người ta thuê gì làm đó. Phụ nữ, con gái thì thêu thùa, may vá, nuôi heo, gà... quán xuyến trong nhà. Ừ, cũng giống với những thứ cô biết qua sách. Tuy nhiên khi cô hỏi nơi đây là triều đại gì thì An Nhi lại lắc đầu bảo không biết, có lẽ do cô bé còn quá nhỏ, hoặc cũng có thể nơi này xa xôi, hẻo lánh nên cũng không nắm bắt được nhiều thông tin.

Nói chuyện một lúc, Diệu Nhi cảm thấy hơi mệt liền nhắm mắt ngủ. Trong mơ màng cô có cảm giác An Nhi săn sóc kéo lại góc chăn cho cô rồi mới nhẹ chân bước ra ngoài. Diệu Nhi thầm nghĩ, thôi cứ an ổn sống ở nơi này cũng có vẻ như không tệ lắm... rồi nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhoáng cái Diệu Nhi đã sống ở đây được một tuần rồi, cơ thể này cũng khỏi bệnh và có thể làm vài việc vặt phụ giúp gia đình. Việc đầu tiên sau khi khỏi ốm Diệu Nhi làm đó là tổng vệ sinh từ trong ra ngoài căn nhà đất ba gian và nhà bếp nhỏ nhỏ, sau đó cô làm nũng với đại ca và phụ thân nhờ hai người sửa sang lại hàng rào quanh nhà, đóng lại cánh cửa cổng cho vững chắc, cạnh ven hàng rào thì trồng mấy cây hoa dại do cô và đại tỷ đi nhỏ ở chân núi, lúc này đã nở hoa rất đẹp.

Lúc này, Diệu Nhi đang cầm một cái chổi que nhỏ tự chế và quét sân, quét cổng, đột nhiên Tiểu Sơn từ ngoài chạy vào hớn hờ gọi:

”Nhị tỷ, nhị tỷ, mọi người tính lên núi tìm quả dại, tỷ đi không?”

Diệu Nhi nhìn đứa nhỏ bé xíu gầy gò nhưng lại có một đôi mắt rất sáng trước mặt. Trong nhà này có lẽ người cô thích nhất và thương nhất chính là đứa bé này đây. Nhìn đệ đệ gầy gò của mình, lần thứ một ngàn Diệu Nhi tự nhủ trong lòng là phải kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền để mua thịt ăn. Nhưng giờ cô mới có sáu tuổi, hơn nữa kiếm tiền ở thời đại nào cũng không hề dễ dàng a. Phụ thân và nương đi làm thuê quần quật cả ngày mới được trả công ba mươi văn, những ai đi phụ xây nhà trên trấn hoặc làm những công việc nặng nhọc khác mới được tầm ba mươi lăm đến bốn mươi văn.

Mọi tiểu thuyết điền văn xuyên qua trên mạng cô đọc toàn là giả dối. Cái gì mà bán phương pháp nấu món ăn, làm điểm tâm, xà phòng, kem dưỡng da, ừ rượu... cái gì mà chỉ cần nhìn sơ qua là về cô đại liên biết làm. Giả dối! Cô đây đã từng đọc kỹ qua, từng làm thử ở hiện đại nhưng về thế giới cổ đại thiếu thốn nguyên vật liệu và máy móc,, chỉ có một đồng lý thuyết suông mơ hồ thì làm được gì a. Haiz, lần thứ hai ngàn lẻ một Diệu Nhi thở dài trong lòng, con đường kiếm tiền sao mà gian nan quá.

Quay trở về hiện tại, nhìn gương mặt hào hứng của đệ đệ, Diệu Nhi đang tính trả lời là không, bỗng khựng lại. Đến nơi này một tuần rồi nhưng cô chỉ mới đi ra ngoài có một lần. Hơn nữa cô đang tính canh tác một vườn rau nhỏ sau nhà để ăn thì cần phải có giống, mà ở nơi này rau dại nhiều nhất là mọc trên núi a. Nghĩ vậy, Diệu Nhi nhanh chóng mỉm cười nói:

”Tiểu Sơn chờ tỷ tỷ một chút nha. Tỷ lấy cái rổ nhỏ để đựng quả dại nhé.”

Tiểu Sơn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Diệu Nhi đóng cửa cẩn thận xong, một tay cầm rổ, một tay nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Sơn. Hai tỷ đệ đi về phía đám trẻ con trong thôn đang tụ tập. Vì không hề biết một đứa bé nào nhưng nhờ có Tiểu Sơn bên cạnh liên thoảng lia lịa mà cô mới biết được bản thân trước kia chỉ chơi thân với hai bé là, Kim Hoa bảy tuổi, nữ nhi thứ ba của Nguyệt thẩm và Dương thúc thúc, Lý Lệ bằng tuổi cô, con gái út của Lương bá bá. Tình tình Diệu Nhi vốn khá hoà đồng, lại có quyết tâm sống tốt ở nơi này, một lần nữa làm đứa bé sáu tuổi nên chỉ một chặng đường ngắn đã trở nên thân thiết hơn với hai cô bé này. Ba đứa bé và một tiểu nhóc lập thành một nhóm đi ở phía sau cùng, do tuổi nhỏ sức khoẻ yếu không đi nhanh như các nhóm khác được.

Vừa tới bờ rừng Diệu Nhi nhìn về phía đệ đệ đang cười hớn hờ dặn:

”Tiểu Sơn, nhớ đi theo tỷ kéo lạc nha.”

Tiểu Sơn vốn là một đứa bé ngoan, lại rất nghe lời Diệu Nhi, nên cô vừa dặn, bé đã chạy đến bên cạnh cô đáp bằng giọng non nớt rất đáng yêu của trẻ con:

”Tiểu Sơn biết rồi ạ.”

Vì ý thức rõ ràng bản thân chỉ mới sáu tuổi, lại còn gầy nhẳng, yếu ớt dắt thêm một đứa bé ba tuổi nên Diệu Nhi không thể học mấy thằng nhóc trong thôn leo trèo lên cây hái quả, hoặc đi sâu vào trong núi hơn một chút, tránh tình trạng chưa kiếm được giống rau nào đã gây ra họa khiến người thân lo lắng. Nhìn quanh một hồi Diệu Nhi nói với Kim Hoa và Lý Lệ:

”Chúng ta chia nhau ra mỗi người một hướng nhé, chịu khó nhặt những quả mà tên nhóc kia làm rơi dưới gốc cũng được. Đừng đi vào sâu nhé. Ta nghe người lớn nói nguy hiểm lắm.”

”Chúng ta biết rồi.” Kim Hoa và Lý Lệ đồng thanh đáp.

Chia địa bàn xong, Diệu Nhi dắt Tiểu Sơn đi về phía Đông - nơi nàng chọn. Hai tỷ đệ đi loanh quanh một hồi, Diệu Nhi nhặt được một ít quả son trà, cô cắn thử. Má ơi, vừa chua vừa chát chẳng ngon lành gì mà sao bọn trẻ ở đây thích ăn thế nhỉ? Diệu Nhi nào biết, trẻ con nơi này làm gì có tiền mua quả vật, có những trái cây dại này để ăn là may lắm rồi. Hơn nữa mùa này quả son trà chưa chín nên mới vừa chua vừa chát như vậy thôi, chứ chín rồi ăn rất ngọt.

Cũng may sau đó Diệu Nhi phát hiện ra một đám hoa cúc dại, nở rộ, vàng rực cả một khoảng đất. Hoa này hái được nè, mang về phơi khô nhét vào gối giúp giấc ngủ sâu và ngon hơn, có tác dụng an thần mà, hoặc đun nước uống làm thành trà thanh lọc cơ thể, giải nhiệt, hoặc cắm vào bình trưng cho đẹp. Ha ha có rất nhiều công dụng nha.

Hái hơn nửa rổ hoa cúc, Diệu Nhi kéo Tiểu Sơn đi vào phía trong một chút, chợt cô phát hiện ra một cây dâu rừng, quả chín mọng trông ngon vô cùng. Quá phấn khích, cô vội vàng buông tay Tiểu Sơn chạy vội đến và hái luôn tay.

Tiểu Sơn lao đảo chạy theo cô, nhìn mấy trái này ngây ngô hỏi:

”Tỷ tỷ, quả này ăn được không?”

”Được chứ!” Diệu Nhi vui vẻ đáp, không những ăn tươi mà còn có thể làm mứt dâu a, đáng tiếc nhà quá nghèo không có tiền mua đường, hic hic. Nụ cười trên môi cô hơi cương lại, sau đó cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cái gì cũng từ từ sẽ có tiền mua thôi, mỉm cười đưa cho tiểu Sơn một nắm trái dâu rừng chín mọng, và nói:

”Này, đệ ăn thử đi. Ngọt lắm!”

Tiểu Sơn nhận lấy và ăn ngấu nghiến, cái miệng nhanh chóng trở nên đen thui, vừa ăn vừa ngong ngịu khen:

”Ngon quá! Ngọt quá!”

Lấy trong người ra một cái túi vải nhỏ do đại tỷ An Nhi may cho, Diệu Nhi cẩn thận bỏ dâu rừng vào, gói kín nhẹ nhàng đặt vào rổ, vừa làm vừa dặn đệ:

”Cái này mang về cho phụ thân, nương, đại ca và đại tỷ nha.”

Tiểu Sơn nhanh chóng gạt đầu, tay nhỏ bé còn cầm thêm mấy trái dâu rừng, vừa đi vừa ăn.

Có vẻ như vận khí ngày hôm nay của Diệu Nhi không tệ, ngay cạnh cây dâu rừng là một cây nhọ nôi. Đúng vậy, chính xác là cây nhọ nôi, cô không có nhìn lầm. Loại cây này ngoài công dụng chính là cầm máu ra thì còn có thể chữa các bệnh như viêm họng, mê đay, phát ban hay bị sốt nữa đấy. Trời ơi, lạc về thế giới cổ đại này thì việc phát hiện một cây thuốc nhiều công dụng thế này còn vui vẻ hơn việc có mười lượng bạc đấy. Ai chẳng biết nếu mà bị bệnh, dù là cảm nhẹ nhưng không có tiền đi lang trung thì cũng chỉ có nước nằm chờ chết a.

Vô cùng cẩn thận đào cả gốc rễ của cây nhọ nôi, dùng một lá cây dại to gói cả rễ và đất của nó lại bỏ vào rổ, sau đó Diệu Nhi đi loanh quanh xem có phát hiện thêm cây nào nữa không, nhưng cuối cùng, may mắn chỉ có một lần thôi, cô không hề tìm thấy một cây nào khác nữa. Haiz, đành cố về chăm cây này cho nó sống vậy.

Lúc về Diệu Nhi thu hoạch thêm một loại rau cải dại nữa, nhìn có vẻ như lai giữa cây ngải cứu và xà lách ở hiện đại vậy, tuy nhiên cô đã bứt thử vài lá, vò nát và ngửi đúng là mùi cải nha. Thật là hạnh phúc quá đi!

Về đến nhà cũng gần trưa, đại tỷ đi giặt quần áo đã về, đang ngồi dưới mái hiên thêu thùa. Ôi, đây mới là một cô gái cổ đại chính hiệu a, nếu là đưa cho Diệu Nhi, cô chỉ có nước khóc thét lên mất. May mà còn tạm tạm chứ thêu thùa là thứ cô dở nhất đó.

Đại tỷ An Nhi thấy hai người về liền bỏ đồ trong tay xuống, đi nhanh ra đón. Vươn tay bên giúp Diệu Nhi chiếc rổ, lại liếc nhìn gương mặt lem luốc của tiểu Sơn, An Nhi cau mày, khuôn mặt nhỏ ra vẻ trưởng thành hẳn lại:

”Muội làm gì mà tiểu Sơn lem luốc thế này? Nếu để phụ thân với nương biết sẽ đánh đòn muội đó. Mau vào đây, tỷ rửa mặt cho.”

Diệu Nhi nào có sợ hãi lời đe dọa này chứ, cười he he ôm lấy cánh tay đại tỷ nhà mình bắt đầu tỷ tê kể chuyện sáng nay lên núi, rồi về những thứ mà cô mang về. Mới đầu An Nhi cũng chỉ cười mỉm cho qua, nhưng khi nghe đến tác dụng cầm máu của cây nhọ nôi thì tròn tròn mắt, ngạc nhiên hỏi:

”Diệu Nhi, điều muội mới nói là thật sao? Thứ này... thứ này là cây thuốc hả?”

Diệu Nhi nghiêm túc gạt đầu xác nhận: “Đúng vậy, Tiểu Hồ bị gai cào rách tay chảy máu muội hái lá này đắp lên thì không hề chảy máu nữa, chẳng là thuốc còn gì. Có cây này, mai sau nhà chúng ta mà bị thương sẽ không lo lắng nhiều nữa.”

A men, xin chúa đừng trách con nói dối. Nàng chỉ dám nói ra một công dụng phổ biến nhất của cây nhọ nôi thôi, dù sao thân thể này sống ở đây từ nhỏ làm sao biết được những công dụng kia chứ. Nhưng nhìn về mặt đại tỷ thì có lẽ chỉ mình công dụng nhỏ là cầm máu cũng khiến tỷ ấy choáng váng rồi.

Sau khi giúp Diệu Nhi trồng cây thuốc và mấy cây rau dại xong, cả hai tỷ muội thống nhất giữ bí mật cây này cho đến khi nó sống được đã, mất còn khỏe ra mà nó chết thì mọi người thất vọng lắm. An Nhi dắt tiểu Sơn đi rửa mặt, còn Diệu Nhi mang hoa cúc bỏ vào cái sàng tre phơi ngoài sân, một bó khác thì mang vào cắm trong ống tre to được chính tay cô khắc hoa văn, tuy xiên xiên vẹo vẹo nhưng cũng lạ chứ bộ, đặt trên bàn trong phòng khách,

trông khá là đẹp. Mấy trái dâu rừng thì Diệu Nhi rửa sạch bỏ vào rổ nhỏ cho ráo nước, để trưa nay làm trái cây tráng miệng.

Tiếp đó Diệu Nhi giúp đại tỷ An Nhi làm cơm trưa. Chiên mỗi người hai cái bánh bột ngô, riềng phụ thân và nướng thêm một cái, một bát canh cá nấu rau dại, cá này do đại ca bắt hôm qua còn dư, dưa leo và cà chua hái trong vườn cắt lát trộn tỏi và muối. Ai ai ai, Diệu Nhi cảm thấy rất rất nhớ vị cay của ớt a, hy vọng lần sau vào núi có thể tìm thấy cây ớt dại.

Buổi trưa phụ thân, nương và đại ca đi làm về, trong nhà liền náo nhiệt hẳn lên. Diệu Nhi lắng xăng mức nước giếng mát lạnh cho phụ thân, nương và đại ca rửa mặt, rửa tay. Sau đó liền rót cho ba người mỗi người một bát nước hoa cúc loãng vừa nấu lúc trưa. Phụ thân uống một hơi hết cả bát nước to, xong nhú nhú mày hỏi:

”Mùi vị nước này hơi lạ, uống vào cảm thấy rất thoải mái.”

Nương và đại ca sau khi uống xong cũng gật đầu phụ họa. Lúc này đại tỷ từ trong bếp đi ra nhìn về mặt nghi hoặc của ba người, và gương mặt vui vẻ của Diệu Nhi thì cười trả lời:

”Đây là nước hoa cúc dại Diệu Nhi hái về đây. Uống nước này giúp cơ thể mát hơn và khỏe hơn đó ạ.”

”Thật sao?” Phụ thân vẫn còn hồ nghi hết nhìn An Nhi lại nhìn qua cô. “Không phải con hái bậy bạ gì đó chứ?”

”Thật mà, lần trước con có nghe Lý lang trung nói qua đó.” Diệu Nhi lại trở tài nói dối không chớp mắt.

Nghe Diệu Nhi báo do Lý lang trung nói thì phụ thân liền tin vì Lý lang trung là một đại phu có tiếng trên trấn Thanh Bắc. Sau khi hóa giải khúc mắc, ba người đồng loạt chia bát xin thêm nước. Diệu Nhi thấy vậy, cười híp cả mắt.

Cơm trưa cả nhà ăn rất là vui vẻ, lại còn được tráng miệng bằng dâu rừng chín mọng do Diệu Nhi hái, uống nước trà hoa cúc tự chế, tuy có đơn sơ, mùi vị hơi nhạt nhẽo nhưng so với uống nước đun sôi để nguội thì đã là không tệ rồi.

Nhìn người một nhà cười nói vui vẻ, trong lòng Diệu Nhi tự động viên bản thân rằng: mọi thứ rồi sẽ tốt dần lên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Gia đình Diệu Nhi có tổng cộng bốn mẫu đất, hai mẫu ruộng cạn thường trồng ngô, khoai, đậu các loại, còn hai mẫu ruộng nước thì trồng lúa. Hàng năm thu hoạch cũng chỉ đủ cho một nhà sáu người ăn, nhưng phải nộp thuế một nửa lương thực, đôi khi có chuyện gấp cần tiền lại phải bán đi một chút lương thực nữa nên cuối cùng lâm vào tình cảnh bữa đói bữa no.

Hai mẫu ruộng nước thì đã cấy lúa xong hết rồi, còn hai mẫu ruộng cạn mấy ngày trước phụ thân, nương và đại ca đã làm đất xong, ngày mai sẽ trồng ngô một mẫu, và trồng đậu tương một mẫu. Ở cái thế giới này, đậu tương là một loại lương thực có giá khá cao nên nhà nào cũng phải trồng một ít để bán, còn lúa và ngô là hai loại lương thực dùng để ăn nên không bao giờ có thể không trồng.

Kiếp trước, ở hiện đại bản thân Diệu Nhi cũng biết vài mảnh trồng trọt, nhưng đó là chỉ biết qua sách vở thôi chứ chưa thực hành bao giờ. Diệu Nhi rất muốn khuyên phụ thân và nương thử trồng xen canh hai loại cây là ngô và đậu tương xem sao, nếu thành công thì sẽ thu hoạch được sản lượng cao hơn, còn nếu không thành công thì cũng lắm thu hoạch hai mẫu ngô luôn, đậu tương được chút nào hay chút đó. Ngẫm nghĩ cả đêm, sáng hôm sau lúc phụ thân đang mài cuốc, Diệu Nhi lần la lại gần nói:

”Phụ thân, hôm nay người đi trồng ngô với đậu tương đúng không?”

Phụ thân Trương Thanh là một người đàn ông thành thật, lại yêu thương con cái, đặc biệt Diệu Nhi và ông lại rất hợp nhau, nhìn thấy tiểu nữ nhi, ông cười đáp:

”Đúng vậy! Diệu Nhi ở nhà ngoan, trưa phụ thân bắt cá về nấu cho con ăn nhé.”

”Phụ thân, sao ở đây con không thấy mọi người trồng chung ngô với đậu tương vậy ạ? Con thấy giữa các luống ngô thì còn dư đất mà. Ngô thì sống ở trên cao, đậu tương thì lại thấp lè tè dưới đất đâu có tranh nhau đất để sống đâu ạ? Nếu mà chồng chung có phải thay vì thu hoạch mỗi thứ một mẫu thì chúng ta lại có thể thu hoạch được mỗi thứ hai mẫu, càng nhiều lương thực, Diệu Nhi sẽ không phải đói.”

Trương Thanh nghe tiểu nữ nhi nói lảm nhảm thì sững sờ đến ngây người. Sau đó ông cẩn thận ngẫm lại lời nói của Diệu Nhi, càng nghĩ càng cảm thấy cũng có khả năng. Tuy nhiên, ông cũng không dám mạo hiểm quá. Cân nhắc một chút, ông quay sang hỏi:

”Ai nói cho con biết điều này?”

Diệu Nhi giả vờ ngây thơ đáp:

”Không có ai ạ. Tại con lên núi với đại tỷ con thấy rau dại mọc dưới gốc mấy cây quả dại vẫn luôn tươi tốt, nên con nghĩ đậu tương cũng thế ạ.”

Thấy phụ thân bắt đầu lâm vào trầm tư cân nhắc, Diệu Nhi lén lút rút lui. Ý tưởng thì cô đã nói rồi, còn có làm được hay không thì cứ để những người làm nông có kinh nghiệm như phụ thân và nương lo lắng. Cô cũng không thể nào bắt cha mẹ nghe theo lời cô ngay lập tức được, vì dù sao cô cũng chỉ là một đứa con nít ạ. Lời của con nít sao có thể được coi là thật chứ.

Sáng nay, phụ thân, nương và đại ca A Thành đi ra đồng, Diệu Nhi và đại tỷ An Nhi định lên núi hái măng, nếu buổi trưa phụ thân bắt được cá thì tối nay sẽ nấu món canh măng cá, rất ngon đó. Tiểu Sơn được giao cho nhiệm vụ trông nhà, trẻ con nhà nông nghèo, đứa nào cũng phải trưởng thành sớm, lo kiếm cái ăn a.

Mọi người đều biết măng tre, măng trúc, nhưng rất ít ai ăn vì đều cảm thấy nhả nhả đắng, dai và không ngon, tuy nhiên với một người hiện đại như Diệu Nhi, xử lý cái đắng đó dễ ẹc, chỉ cần luộc sơ một lần với chút muối là xong.

Mất hơn một canh giờ ở trên núi, hai tỷ muội lấy được bảy gốc măng, hái một rổ rau dại, một rổ hoa cúc dại, Diệu Nhi còn góp nhặt vào khu vườn của mình ba loại cây thuốc nam đó là cây mã đề, cây sài đất và cỏ mần trầu. Ngoài ra còn thêm một gốc xả và vài củ gừng nhỏ. Ôn trời, thế là sau này cô có thể làm món ốc hấp xả hoặc chấm mắm gừng rồi.

Khu vườn rau nhỏ của Diệu Nhi chia làm hai luống, một bên trồng rau ăn, một bên trồng các loại cây thuốc. Hơn nửa tháng chăm chỉ suu tầm, giờ trong vườn của cô đã có dưa leo, cà chua, bí đỏ, củ cải trắng, bắp cải, cải dại, rau sam, rau má, ngải cứu, càng cua, một gốc xả và hai ba cây gừng nhỏ. Bên khu còn lại đã có một đám nhọ nôi lớn nhọ tươi tốt, cây mã đề, cây sài đất, cỏ mần trầu, ven hàng rào trồng rất nhiều hoa cúc lộn, vài cây lá bỏng và một ít nha đam.

Mới đầu khi đại tỷ An Nhi nói công dụng của những cây thuốc này cho cả nhà, phụ thân, nương và đại ca có vẻ không tin lắm, nhưng sau đó phụ thân đi cuộc đất vô tình cuốc vào chân, chảy máu, Diệu Nhi hái lá cây nhọ nôi, rửa sạch vò nát đắp lên trên vết thương, máu ngừng chảy. Lúc đó nhìn gương mặt sưng sốt của cả nhà, Diệu Nhi cảm thấy rất là đắc ý. Phụ thân còn bắt kể chân đau bé cô lên xoay vài vòng trên không, vừa xoay vừa nói:

”Con đúng là công thần của cả nhà a.”

Tuy không hi vọng nhiều nhưng mà đến cuối ngày Diệu Nhi vô cùng thất vọng khi biết được phụ thân và nương không thử trồng theo cách cô nói. Mới đầu, đúng là cô có chút trách cứ hai người, cả tối không vui, nhưng trải qua một đêm suy nghĩ, cuối cùng cô cũng hiểu được nỗi lo lắng của họ. Lương thực là thứ quan trọng liên quan đến việc sống chết của cả nhà nên họ sẽ không dám mạo hiểm chỉ dựa vào lời nói của một đứa bé. Nếu muốn họ tin tưởng thì phải dùng kết quả đến chứng minh, hy vọng sẽ thuyết phục được hai người cho vụ sau, bởi vì tiếp đó là mùa Đông a. Nghe đại tỷ nói, mùa Đông ở nơi này cực lạnh, tuyết rơi nhiều, không làm gì để kiếm tiền được, nếu không trừ đủ đồ ăn sẽ phải chết đói đó.

Hóa bị phản thành sức mạnh, ba ngày sau ruộng trong nhà đã được trồng trọt xong xuôi, phụ thân và nương tranh thủ đi làm công cho người ta mấy ngày, Diệu Nhi lôi kéo A Thành đại ca cuốc dìm cô một miếng đất nhỏ bên phải vườn rau để trồng xen canh thử nghiệm. Dù chỉ là một miếng đất nhỏ, nhưng Diệu Nhi yêu cầu cuốc lên, đập tơi, xới thật kỹ, nhặt hết cỏ dại, lại rải thêm một ít tro trộn chung với phân trâu mà cô thu thập được. Ấy à, đừng cười nhạo cô đi hót phân trâu nha, cô đại không có phân bón thật đáng sợ, cô lại không tài nào dùng phân người được, cái mùi đó không hề dễ chịu a, đành phải thay thế bằng phân trâu thôi, ít ra nó không có mùi kinh khủng.

Làm đất xong, Diệu Nhi lấy một ít hạt ngô và đậu tương ra reo, cứ giữa hai luống ngô là một luống đậu tương. Miếng đất nhỏ nhỏ vậy mà cũng reo được mười luống ngô và chín luống đậu tương, mỗi luống trồng được khoảng mười hai hạt. Aiz, không thể trách cô trồng ít quá được nha vì đất đai không đủ. Sau khi reo xong, Diệu Nhi múc chậu nước nhỏ, vẩy khắp một lượt cho đất đủ ẩm, sau đó lại còn lấy một ít cỏ dại đã được phơi khô, mục nát rải lên, kèm theo một ít mùn rom mỏng để giữ ẩm.

Khâu trồng trọt đã xong, giờ lo chăm sóc, chờ đợi chúng nảy mầm, đơm hoa kết quả và thu hoạch thôi.

Gia đình nhà Diệu Nhi vốn không có nhiều đất nên cái tốt là đại tỷ An Nhi và Diệu Nhi phần lớn không phải xuống ruộng, còn cái xấu là nghèo, thiếu ăn. Vì ít đất nên nghèo. Hai tỷ muội đành phải vắt óc nghĩ cách kiếm tiền, à không, chỉ có mỗi Diệu Nhi nghĩ và luôn tìm cách lôi kéo tỷ tỷ làm theo thôi, vì An Nhi tỷ biết thêu khăn, thêu hà bao bán lấy tiền a.

Vì cái lông gì mà ở cổ đại nữ tử chỉ có thể dựa vào thêu thùa kiếm tiền chứ?

Hai tay chống cằm ngồi nhìn trời đất thờ dài, một bên còn có cái đuôi Tiểu Sơn lâu lâu cũng bày đặt bắt trước thờ dài theo. Diệu Nhi thấy vậy, bực bội nói:

”Đệ làm cái gì mà thờ dài?”

Tiểu Sơn nhả nhả cái gương mặt nhỏ nhắn đáp: “Vi đệ thấy tỷ thờ dài nên làm theo a.”

”Đệ đúng là con nít.” Diệu Nhi bĩu môi nói.

”Thì đệ vốn dĩ là con nít mà. Tỷ cũng là con nít nữa.”

“...”

Thôi bỏ đi. Tiểu Sơn nói, ách, cũng đúng, cô bây giờ chỉ là một đứa con nít a. Làm con nít khổ ghê, con đường tương lai kiếm tiền sao mệt mụ quá!

Hai tỷ đệ dờ hơi ngồi thở dài than vãn như cù non. An Nhi tỷ rửa măng xong, bung một rổ lớn đi vào nhìn thấy hình ảnh này thì bật cười. Nghe thấy tiếng cười, Diệu Nhi nhìn qua, vốn thấy là đại tỷ thì không để ý lắm, nhưng đến lúc nhìn thứ An Nhi tỷ đang bung trong tay thì mắt cô trừng lớn...

Đúng rồi nha!!!

Là măng đó. Có thể làm măng khô nha.

Nghĩ là làm liền. Diệu Nhi nhanh chóng vui vẻ trở lại, vừa chạy đến gần An Nhi tỷ vừa cười nói:

”Tỷ tỷ, măng này rửa xong rồi tỷ tính làm gì a?”

”Lấy một ít xào, một ít nấu canh cá, một ít kho cá, còn đầu cắt mai ăn tiếp.”

”Nhưng rất nhiều a, muối thấy trong bếp còn chừng năm sáu búp măng cơ mà.”

An Nhi tỷ nghe vậy cũng hơi nhú mày đáp:

”Haiz, tại bữa mình lỡ lấy nhiều quá, mà măng chưa bóc ra để tầm năm sáu ngày chắc cũng không sao.”

”Tỷ Tỷ, hay mình làm măng khô đi. Cái đó sẽ để lâu được như cá khô, thịt khô á.”

”Măng khô?” An Nhi tỷ hơi nghi hoặc hỏi lại, sau đó trầm tư một chút thì lắc đầu, ”Cái này tỷ chưa thử bao giờ nên cũng không biết cách làm.”

”Muội biết a.” Vì quá nôn nóng nên Diệu Nhi lỡ lời.

An Nhi vội vàng hỏi giọng nghi ngờ: ”Muội? Làm sao muội biết?”

Diệu Nhi bị hỏi vội vàng hoàn hồn, hai tròng mắt khẽ đảo vài vòng mới đáp:

”Thì chính là biết a. Chúng ta cứ thử xem sao, hư thì thôi dù sao măng trên núi còn nhiều mà. Nha... nha... nha... tỷ tỷ...”

Vừa nói vừa nắm lấy một cánh tay khác của An Nhi làm nũng. An Nhi là một cô bé dịu dàng, yêu thương muội muội nên chỉ trong chốc lát bị Diệu Nhi thuyết phục, vờn ngón tay dí vào đầu Diệu Nhi và măng yêu:

”Muội đó, cả ngày chỉ biết bày ra đủ trò.”

Phương pháp làm măng khô Diệu Nhi đã từng đọc trên mạng nhưng chưa làm qua, bây giờ đành phải thử nghiệm từng bước vậy. Đầu tiên là lấy mấy búp măng mới, bóc vỏ, gọt bỏ phần gốc hơi già, rồi mang đi rửa sạch, sau đó cho vào nồi luộc kỹ cho bớt hăng và đắng. Bước này thì An Nhi tỷ làm, còn cô đứng chỉ đạo he he. Măng đã được luộc chín, vớt ra để nguội rồi xắt lát, mỗi lát dày chừng nửa phân. Trải măng lên tấm mẹt tre và đem phơi dưới trời nắng gắt khoảng ba đến bốn ngày là xong. À, đừng quên trong lúc phơi phải thường xuyên lật măng nữa đấy.

Ngồi nhìn mẹt măng đang phơi dưới trời nắng mà trong đầu Diệu Nhi nghĩ ra hàng sa số các món ăn làm từ măng khô. Nước miếng như muốn trào ra vậy đó. Nếu lần này mà thành công, cô nhất định phải huy động đại ca, đại tỷ đi hái măng về làm mới được. À, xuyết chút thì quên món măng chua nữa a. Nghĩ đến măng chua, Diệu Nhi vội vàng chạy vào bếp, vừa chạy vừa la lớn:

”Đại tỷ ơi, chúng mình sáng chế ra thêm món măng chua nữa đi...”

Măng tươi sau khi làm sạch sẽ xắt lát thật mỏng, rồi cho vào bình, đổ nước có pha thêm muối vào ngập hết măng, đậy kín bình và ngâm trong khoảng hai tuần.

Mấy ngày sau, mẹt măng khô đầu tiên của Diệu Nhi đã chính thức ra lò, mặc dù không được khô kỹ lắm do khâu thái hơi dày và trở măng không được đều tay, màu cũng không giống với măng khô ở hiện đại lắm, nhưng dù sao cũng đã được coi thành công rồi a.

Diệu Nhi bê mẹt măng khô đi đến gần nương hớn hờ khoe:

”Nương, nương, người xem con làm măng khô này. Thế này thì chúng ta có thể giữ đến mùa Đông ăn rồi.”

Mấy ngày nay Lâm thị thấy hai nữ nhi mình cứ lén lút làm cái gì đấy, nhưng cũng không để ý lắm, thế nhưng lúc này nhìn mẹt măng khô trên tay tiểu nữ nhi thì bà ngạc nhiên đến ngẩn người. Mãi cho đến khi Diệu Nhi gọi đến tiếng thứ sáu bà mới hồi hồn lấp bắp hỏi:

”Diệu Nhi, đây là... đây là... măng khô?”

”Đúng vậy a!”

Tay Lâm thị có chút run run đưa tay vào sờ thử thử được đựng trong mẹt, sau đó bà dường như không thể tin được lớn tiếng gọi:

”Cha bọn nhỏ, cha bọn nhỏ, ông mau ra đây mà xem này.”

Trương Tranh đang sửa lại hàng rào, nghe tiếng nương tử mình gọi thì vội vàng vàng chạy đến nói:

”Có chuyện gì thế?”

Giọng Lâm thị run run:

”Ông xem đây là cái gì.”

Vừa nói vừa đưa thứ trong tay cho Trương Tranh xem, vừa nhìn thấy thứ trong tay vợ mình, ông cũng ngạc nhiên đến mức không thể nói ra được gì.

Diệu Nhi hết nhìn phụ thân, lại nhìn nương, kỳ quái mở miệng hỏi:

”Phụ thân, nương, hai người sao thế ạ? Măng khô này có gì không đúng a?”

Trương Tranh nghe tiếng nữ nhi hỏi thì nhanh chóng hoàn hồn, ngồi xổm xuống trước mặt cô hỏi:

”Diệu Nhi ngoan, nói cho phụ thân biết, cái này là do con với An Nhi làm?”

Diệu Nhi nhìn về mặt thấp thòm lại có chút chờ mong của phụ thân thì gật đầu đáp:

”Đúng vậy ạ. Con thấy măng hái dư nhiều quá, định phơi khô như cá khô ý để đến cuối năm vào mùa Đông lấy ra ăn.”

”Tự các con nghĩ... ra?”

”Dạ. Con nghĩ phơi khô như cá chắc cũng được.” Diệu Nhi giả bộ ngây thơ đáp.

Trương Thanh vui mừng, bế bổng cô lên, dùng sức hôn vài cái thật mạnh lên mặt cô, vừa hôn vừa nói, giọng hơi run rẩy do kìm nén hưng phấn:

”Con gái ngoan của phụ thân, con đúng là phúc tinh của nhà chúng ta.”

Tự nhiên được phụ thân thân thiết cô chả hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, mãi một lúc sau cô mới vỡ lẽ ra được lý do. Măng khô này có thể bán kiếm tiền a. Rõ ràng người trong thôn không ăn măng tươi vì sợ đắng, nhưng thế giới rộng lớn thế này, có nơi biết ăn và làm măng khô cũng không có gì kỳ quái. Phụ thân có một dịp đi lên trấn làm công cho một cửa hàng cạnh tiểu lâu lớn, từng được thấy món này, nhưng sau đó lại bị ông quên đi, giờ nhìn thấy đồng măng này mới nhớ ra.

Sau khi biết được lý do thì Diệu Nhi cảm thấy rất vui mừng nha. Cuối cùng cô cũng đã tìm ra được một biện pháp kiếm tiền rồi.

Ngày hôm sau phụ thân và đại ca A Thành phụ trách đi hái măng, còn ba mẹ con Diệu Nhi ở nhà sơ chế măng, quyết định làm một mẻ măng khô đem đi bán thử, kiểu gì cũng sẽ kiếm được ít bạc a, nếu không được thì nhà bọn họ lưu lại vào mùa Đông có thêm cái ăn, đằng nào cũng không phải chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau vài ngày vất vả, một số lượng măng tươi lớn đã sơ chế xong, bây giờ chỉ cần phơi và chăm chỉ lật măng cho nó khô nữa là xong. Cả gia đình cảm thấy vô cùng phấn khích và háo hức, trông mong từng ngày, từng giờ đến ngày thu hoạch.

Bởi vì rảnh rỗi cho nên An Nhi tỷ lại lười mở khăn tay, hà bao đang thêu dở ra bắt đầu làm, hy vọng cuối tuần này sẽ xong để qua tuần phụ thân với nương đi bán măng khô nhân tiện bán chúng luôn, kiếm thêm chút tiền. Diệu Nhi ngồi trên ghế nhỏ, bên phải là cái đuôi tiểu Sơn, cả hai ngồi nhìn chăm chăm An Nhi tỷ thêu thùa. Diệu Nhi nghiêng nghiêng đầu bẹo má ngó ngó hình ảnh dần dần hiện ra trên khăn tay, rồi hơi nháu mày nghĩ ngợi, nói:

”Đại tỷ, sao tỷ không thêu hoa mai, hoa hồng hay cúc gì đó, hoặc thêu mấy hình khác mà chỉ thêu mỗi một mình hoa mẫu đơn thôi vậy?”

An Nhi tỷ hơi giật mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh chăm chú thêu, đáp:

”Vì cô gái nào cũng thích hoa này a.”

”Đẹp thì có đẹp nhưng nhìn hoài cũng nhàm chán, nhất là ai ai cũng có sẽ không còn độc nhất vô nhị nữa. Tỷ tỷ, tỷ thử thêu hình muội với tiểu Sơn lên coi sao.” Đột nhiên nhớ đến những hình ảnh chipi ở thời hiện đại, cô cảm thấy với trình độ của An Nhi tỷ khả năng là thêu được, biết đâu lại kiếm được tiền.

An Nhi tỷ hơi sùng sốt hỏi:

”Thêu hình muội với tiểu Sơn á? Làm sao có thể chứ? Muội đừng quậy phá nữa được không?”

”Muội vẽ cho tỷ xem nha. Sau khi làm xong nếu đẹp thì mình mang đi bán, rồi mà không đẹp thì tỷ cứ coi như thêu tặng muội một cái khăn thôi mà.”

Vừa nói, Diệu Nhi vừa cầm một cây que nhỏ vẽ hình chipi của bản thân và tiểu Sơn đang vui đùa với nhau. Hình ảnh rất ngộ nghĩnh, dễ thương khiến An Nhi tỷ cũng cảm thấy hứng thú hỏi:

”Đây là muội vẽ muội và tiểu Sơn hả?”

”Đúng thế, bọn muội đang vui chơi đó.” Diệu Nhi đáp.

Cái đuôi tiểu Sơn bên cạnh vội vàng nhìn, lại vàng vội hào hứng hô:

”Nhi tỷ, tỷ vẽ đẹp quá!”

Diệu Nhi nghe vậy, cái cằm nhỏ khẽ héch lên kiêu ngạo đáp:

”Đó là đương nhiên.”

Nói xong hai tỷ đệ hăm này nhìn nhau phá ra cười. Tiếp đó sau khi nhận được cái gật đầu chấp thuận là sẽ thêu hình vẽ này lên một túi hà bao nhỏ để tặng cho hai tỷ đệ, Diệu Nhi mới thuận theo sự lôi kéo của tiểu Sơn tiếp tục công cuộc vẽ vời. Haiz, cô đại, nhà nghèo không có giấy bút thật bất tiện a.

Lại qua thêm vài ngày nữa, mắng đã gần được, mẽ cuối cùng cũng chỉ cần phơi thêm một hai nắng nữa là có thể mang lên trần bán. Trong khoảng thời gian này, sau khi mang chiếc hà bao thêu hình tỷ đệ Diệu Nhi chơi đùa cho cả nhà xem, ai cũng tâm tặc khen dễ thương, nương Lâm thị là một phụ nhân cũng coi như có chút tâm nhìn, nghĩ mấy thứ này sẽ bán được tiền vì trông lạ mắt, nên huy động Diệu Nhi vẽ, bà và An Nhi thêu.

Ngoài vẽ hình chipi người, Diệu Nhi còn vẽ cả hình con vật và hoa lá đủ loại mới lạ khiến hai người kia hận không thể mọc thêm ba đầu sáu tay để thêu cho hết. Mãi cho đến khi năm cái hà bao, sáu cái khăn ra đời thì Diệu Nhi mới khuyên nhủ hai người không nên gấp gáp, để bán thử xem có được không, nếu bán được thì mua vài miếng vải loại tốt tốt một chút, thêu cẩn thận bán cho mấy người nhà giàu, giá sẽ cao hơn. Hai người ngẫm lại lời của Diệu Nhi thấy cũng đúng nên mới thôi, nghỉ ngơi một ngày.

Hôm nay mới đầu giờ Dần cả nhà ngoại trừ tiểu Sơn đều dậy, tất bật chuẩn bị cho chuyến đi buôn bán đầu tiên. Tối qua Diệu Nhi dùng hết vốn liếng mồm miệng của mình để năn nỉ phụ thân với nương cho cô đi theo lên trấn, nên hôm nay dù phải dậy sớm cô vẫn thấy thật háo hức.

Măng khô gom hết lại cũng chỉ được một bao tải lớn, may mà tối qua phụ thân có mượn xe trâu nhà Thành thúc nên hôm nay việc đi lại cũng không quá khó khăn. Trong khi mọi người bận rộn bỏ thêm vài thứ lên xe, thì Diệu Nhi lấy một cái hũ nhỏ mức ít măng chua đem theo, có gì quảng bá luôn. Sau khi phụ thân và nương dặn dò đại ca với đại tỷ xong, chiếc xe trâu trở một nhà ba người kèm theo một đồng đồ linh tinh bắt đầu đi.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Diệu Nhi xuất hiện ở thế giới này mới được đi ra ngoài, đi khỏi thôn nhỏ nơi cô ở, cho nên nếu bảo cô không háo hức là nói dối. Bất chấp thời tiết rạng sáng vẫn còn hơi lạnh và trời còn khá tối không nhìn rõ được gì cả nhưng cô vẫn mở to mắt, hết nhìn đông lại nhìn tây. Gió nhẹ tấp vào mặt, lạnh, vài sợi tóc rối bay bay, hít một hơi tràn đầy không khí trong lành và ngọt ngào, cô thầm nghĩ: môi trường không có ô nhiễm thật thích.

Đi khoảng hơn một canh giờ mới đến nơi, đập vào mắt Diệu Nhi đầu tiên là cửa cổng trấn. Rất to, tuy không xa hoa bằng những gì cô thấy trong tivi nhưng so với thôn nhỏ nơi cô ở đã là cực kỳ tốt rồi. Sau khi báo danh tính thì được cho vào, Diệu Nhi nghỉ hoặc nghĩ ở trong đâu, không phải nộp lệ phí hả? Nhưng vì thời điểm không tiện nên cô cũng không mở miệng hỏi nương.

Phụ thân đánh xe trâu đến thẳng một túp lều khá to. Nhìn kiến trúc và cách trang trí vẫn còn thô sơ, tuy nhiên cũng đã làm cho trí tò mò của Diệu Nhi được thỏa mãn. Cô bây giờ được thấy hình thật, việc thật túp lều của cô đại a.

Dùng xe lại, ba người đi xuống, chỉnh sửa quần áo một chút, phụ thân Trương Tranh đi tới cửa túp lều. Một tiểu nhị vội vàng đi ra tiếp đón, nhìn thấy ba người hơi nghi hoặc một chút, tuy nhiên không hề có ánh mắt khinh thường hay miệt thị nào như trong các tiểu thuyết xuyên không khác, hỏi:

”Có chuyện gì vậy?”

Phụ thân Trương Thanh khẽ cười hàm hậu đáp:

”Vị tiểu nhị ca, chuyện là thế này nhà chúng tôi có chút món ăn thôn quê muốn bán cho túp lều của mình, không biết chúng tôi có thể gặp chương quầy dễ thương lượng được không?”

Nghe phụ thân nói xong về mặt tiểu nhị như đã hiểu ra, nhanh chóng cười nói:

”Vậy phiền mấy vị chờ cho một lát.”

Diệu Nhi nháy nháy mắt mấy cái, cảm thấy rất lạ. Có lẽ nơi này người nông dân thường xuyên đi bán mấy món ăn dân dã cho túp lều đi, nên họ mới có thói quen dễ nói chuyện như vậy.

Thật không ngờ, điểm này bị Diệu Nhi của chúng ta đoán đúng rồi.

Ba người chờ không lâu lắm thì chương quây đi ra, đó là một người đàn ông trung niên tầm trên ba mươi, gương mặt bình thường, nhưng lại có một đôi mắt rất khôn khéo, và tinh ranh. Tuy là người có tiền nhưng khi nhìn thấy ba người nhà Diệu Nhi, nụ cười xã giao trên môi ông không hề tắt, trên gương mặt cũng không có một chút khinh thường nào.

Ông đứng trước mặt phụ thân Trương Tranh, chấp tay hỏi:

“Vị huynh đệ này muốn gặp Chu mẫu đứng không?”

Phụ thân Trương Tranh có chút khấn trương, giọng hơi run, thật thà đáp:

“Đừng vậy! Gia đình tôi có chút đồ ăn thôn quê muốn hỏi thử chương quây xem từ lâu có cần không?”

Chu chương quây khẽ cười, cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì lớn lắm, hỏi:

“Là cái gì vậy?”

“Măng khô.”

Phụ thân Trương Tranh đáp xong, lấy một cái giỏ đựng chút măng khô đưa cho Chu chương quây xem. Biện pháp này là do Diệu Nhi nghĩ ra, thay vì mỗi lần chào hàng cứ phải mở bao tải ra thì khá bất tiện, nên cô nói với phụ thân và nương bỏ riêng một ít ra bên ngoài, để những người muốn mua xem thử.

“Ồ.” Chu chương quây khá ngạc nhiên, bàn tay cho vào giỏ nhỏ cảm lên một nắm măng khô ngắm nghía. Diệu Nhi vẫn luôn nhìn chăm chú nên không khó để bắt gặp sự ngạc nhiên xen lẫn với vui mừng vừa lóe qua trong mắt ông ta. Trong lòng cô thầm nghĩ, vụ mua bán này chắc sẽ thành công đây.

Sau khi nhìn kỹ càng một hồi, Chu trưởng quây quay qua nói với phụ thân Trương Tranh:

“Măng khô này là...”

Phụ thân Trương Tranh thấy vẻ ngập ngừng của trưởng quây sợ là nghi ngờ xuất xứ nên vội vàng đáp:

“Cái này là do thê tử của tôi làm, chỉ là bí quyết gia truyền thôi, cũng không có gì cao sang cả. Nếu Chu trưởng quây thấy được thì cứ cho một cái giá, coi như là giúp đỡ phu thê nghèo chúng tôi kiếm chút bạc mua gạo sống qua ngày.”

Lại bàn bạc thêm một hồi, Chu chương quây đồng ý mua, nhưng với một điều kiện, sau này họ cần nữa thì bên nhà cô phải cung ứng tiếp, cũng may phụ thân Trương Tranh không phải là người quá thành thật không biết suy nghĩ sâu xa, cũng biết cách đáp:

“Nếu lúc đó còn măng tươi, chúng tôi sẽ làm và bán cho một mình từ lâu của ngài.”

Nguyên một bao bự nhồi thật chắc vậy mà cũng chỉ được có mười cân, Chu chương quây trả hai mươi ba văn tiền một cân, tổng thu được là hai trăm ba mươi văn. Bận rộn cả tuần chỉ thu được nhiều vậy, haiz, đúng là kiếm tiền khó ghê. Tuy Diệu Nhi thấy khá ít, nhưng với cha nương thì lại cảm thấy không sai, bởi vì nhà nông thời gian này cũng khá rảnh rỗi, nhiều khi cả ngày cũng không kiếm được mười văn nữa, chứ đừng nói là hơn ba mươi văn thế này.

Trước khi về, Diệu Nhi nhanh nhẹn bê hũ măng chua nho nhỏ đi đến trước mặt Chu trưởng quây cười nói:

“Chu thúc thúc, đây là một ít măng chua nhà con tự làm, biểu chú một ít ăn lấy thảo. Nếu thấy ngon thì chú mua ủng hộ gia đình con nhé.”

Chu trưởng quây nhận lấy hũ măng chua từ tay Diệu Nhi, mở ra xem thử, một mùi măng chua xộc ra, rất thơm. Ông ta hơi nghi ngờ nhìn qua ba người và hỏi:

“Cái này... là măng chua sao?”

Diệu Nhi cười đáp:

“Đúng ạ. Cái này mà nấu canh chua, ech xào măng chua, thịt kho măng chua,... rất rất nhiều món khác nữa, vị nó hơi chua chua nên khiến món ăn càng thêm hấp dẫn và lạ miệng đó ạ.”

Chu trưởng quây về mặt như tỉnh ngộ, nói:

“Thì ra là thế. Được rồi, cái này ta nhận, nếu thật sự buôn bán được ta sẽ mua của nhà các người.”

“Vậy con đa tạ Chu thúc thúc trước ạ.” Diệu Nhi nhanh miệng, cười ngọt ngào nói.

Chu trưởng quây thấy vậy, vươn tay xoa nhẹ đầu cô, rồi quay qua phụ thân với nương đứng bên cạnh nói:

”Hai người thật có phúc, có một tiểu nữ nhi thông minh, tính quái như vậy.”

Phụ thân Trương Tranh cười hàm hậu đáp:

”Chu trường quây quá khen.”

Bán mớ xong, cả nhà cùng đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ thêu thùa, may vá để bán mấy cái hà bao và khăn tay nung cùng An Nhi tỷ làm mấy ngày qua. Vì hình vẽ khá mới lạ nên lần này người ta mua giá cao hơn mấy cái lần trước tận ba văn, vậy là một cái hà bao giá tám văn, một cái khăn tay giá mười văn, tổng cộng thu về được một trăm văn. Nương lại mua thêm một ít vải và chỉ thêu về để thêu. Diệu Nhi đứng trong cửa hàng, ngó quanh một hồi thấy không có bán vòng tay tết bằng các sợi dây màu, nên trong lòng cô âm thầm quyết định mua một ít về làm. Mấy cái trổ tết dây màu thành vòng tay này ở hiện đại cô gái nào cũng biết tết vài kiểu hết a.

Sau một hồi năn nỉ ôi nương mua cho một bó dây màu nhỏ với giá mười văn, Diệu Nhi vui vẻ ra về, trong khi nương vẫn còn cần nhân đủ điều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sau khi bán đồ thêu xong, ba người nhà Diệu Nhi đi dạo chợ một vòng. Nương mua hai mươi cân gạo lúc mỗi cân giá bảy văn hết một trăm bốn mươi văn, mười cân bột mì thô giá năm văn, lại cắt nửa cân thịt heo nhiều mỡ, ít nạc hết mười văn. Diệu Nhi phải năn nỉ dúi lăm nương mới cho bốn văn mua đồng xương heo, mà theo ý nương là chẳng có tác dụng gì cả. Sau đó nương lại mua thêm một ít gia vị các thứ, cuối cùng tổng kết buổi đi chợ tiêu hết hai trăm bốn mươi văn. Tiêu hết số tiền bán mớ, còn bị lỗ sang tiền bán khăn tay và hà bao nữa. Nương thì vừa đi vừa than thở tiếc tiền, Diệu Nhi biết rõ nương đang bực vụ bốn văn tiền xương heo nên khôn ngoan ngậm chặt miệng, chỉ có phụ thân thật thà nói:

”Mẹ nó đừng tiếc nữa, mặc dù tiêu hết số tiền bán mớ nhưng chúng ta đã mua được số lương thực đủ ăn cho tận hai tháng.”

Sau khi nghe phụ thân khuyên bảo, nương cũng đã nguôi ngoai phần nào, chín mươi văn còn lại, bà cắt thật kỹ, về mặt đề phòng giống kiểu ai mà muốn dùng thì phải bước qua xác của bà vậy.

Diệu Nhi khẽ lắc đầu nhẹ, sau đó khuyên như:

”Nương, người yên tâm đi, con sẽ cố gắng tết vòng tay, tỷ tỷ cũng cố gắng thêu khăn tay hà bao, phụ thân và đại ca sẽ lại làm mớ khô đem bán cho các tâu lâu khác, chúng ta rất nhanh sẽ có tiền mà.”

Tầm giờ ngo, ba người mới về đến nhà. Phụ thân thì đi trả xe trâu, còn đại ca với đại tỷ nhanh tay chạy ra phụ nương bê các thứ vào. Tiểu Sơn cứ xoay quanh Diệu Nhi, vừa chạy vừa vỗ tay vui vẻ:

”A, có gạo, có gạo, chúng ta sẽ có cơm ăn rồi. Lại có cả thịt nữa. Hoan hô, hoan hô!”

Đúng là sẽ có cơm, mặc dù chỉ là cơm gạo lúc khô, hơi khó ăn, lại khá cứng nhưng như vậy cũng đã được cả nhà coi là mỹ vị rồi, trân trọng ăn từng hạt từng hạt vì sợ làm rớt. Với tính tình của nương thì vô cùng khó khăn mới năn nỉ bà nấu cho cả nhà một bữa cơm khô thế này, Diệu Nhi cứ nghĩ sẽ khó mà thuyết phục bà lắm chứ, ai ngờ, có lẽ hôm nay mua được nhiều thứ nên tâm trạng bà đang vui, dễ nói chuyện hơn.

Thật ra với một gia đình nghèo ở nông thôn, hai mươi cân gạo này có thể ăn tiết kiệm trong vòng hai tháng luôn đấy. Đa phần sẽ ăn cháo loãng, với rau dại, các loại ngô khoai nấu chung. Cho nên rất ít có nhà nào chịu bỏ một lượng gạo nhiều để nấu cơm.

Trưa ăn cơm gạo lúc với canh cải dại nấu tôm, cá kho mặn, rau xào thịt. Cả nhà ăn vui vẻ.

Sau khi cơm nước xong, nghỉ ngơi tầm hai khắc, phụ thân với đại ca lại lên núi lấy măng, nương với đại tỷ tiếp tục sơ chế mớ măng còn lại. Diệu Nhi ngập ngừng, ngập dãi cùng tiểu Sơn đi ngủ trưa.

Xế chiều, Diệu Nhi dậy, sau khi tinh tảo hoàn toàn cô bắt đầu lúi lỏm mấy sợi dây ra tết. Đầu tiên cô sẽ làm mấy kiểu đơn giản nhất như tết đan chéo hình dấu nhân, chữ thập, hình zích zắc, sau đó đến mấy cái khó hơn hình hoa, lá, đám mây, chữ phúc, lộc, thọ...

Bởi vì tết mấy cái khó khá tốn thời gian, nên Diệu Nhi dạy cho đại tỷ mấy kiểu đơn giản, còn cô tập trung tết mấy cái khó để kiếm tiền. Mấy cái đơn giản cô lại dùng vải cắt hình hoa, lá, quả đủ kiểu gắn lên, dùng kỹ xảo thêu của An Nhi tỷ dính vào, cuối cùng cái tương đơn giản mà trông khá đẹp mắt, ước chừng bán cũng được giá cao.

An Nhi tỷ rất thích mấy sợi dây này, cũng phải, đồ trang sức đẹp mà lại lạ mắt thế này cô nương nào mà không thích chứ, cho nên Diệu Nhi tự tay làm tặng nương và An Nhi tỷ mỗi người một sợi khiến hai người vui vẻ, cười híp mắt cả ngày.

Mất chừng một tuần Diệu Nhi mới làm hết bó dây màu, được mười lăm sợi. Bởi vì An Nhi tỷ phải lo thêu thùa không giúp cô được nhiều nên mới mất

một thời gian lâu như thế để hoàn thành.

Lần thứ hai đi bán măng chỉ có phụ thân và nương đi, Diệu Nhi nói cha nương mang theo cả chục cân măng chua cô làm đến chỗ Chu chương quầy bán thừ, và cả mười lăm sợi dây đan, mớ hà bao, khăn tay của An Nhi tở nữa.

Vì cha nương không có nhà nên Diệu Nhi nấn nỉ đại ca A Thành dân cô đi bắt cá. Bởi vì nhà cô vẫn nghèo hoàn nghèo a, không có tiền mua thịt, cả gần hai tháng xuyên đến đây cô chỉ mới được ăn một bữa thịt ba chỉ nhiều mỡ ít nạc lần trước nương mua a. Nhưng không sao, thịt heo khó có để ăn, thì bắt tôm cá ăn cũng được. Dù sao cái này có sẵn của thiên nhiên, không tốn tiền.

Diệu Nhi đứng trên bờ nói với đại ca A Thành:

”Đại ca, huynh bắt ít cua nha, hôm nay muối sẽ nấu canh cua đãi mọi người.”

”Được.”

A Thành đại ca đáp xong, nhanh chóng xắn quần rồi tiến lại gần bờ sông, giăng lưới.

Diệu Nhi đứng bên một cây cao không biết tên, hết nhìn đại ca dưới bờ sông, lại nhìn quang cảnh đồi núi xung quanh, không khí thật tốt, cây xanh mướt, trời cao. Hai anh em đang loay hoay chợt nghe thấy tiếng gọi:

”A Thành! A Thành!”

Đại ca A Thành nghe có người gọi mình thì quay mặt lại, nhận ra người gọi thì nhướn miệng cười đáp:

”Vương Xuân, người đi đâu đây?”

Vương Xuân cười trả lời:

”Ta đi làm đồng, thấy dáng ai giống huynh nên gọi thử. Huynh đang bắt cá à?”

”Đúng vậy. Muối muối ta muốn ăn ít cua nên ta đi bắt.”

Diệu Nhi im lặng đứng kế bên nghe hai người nói chuyện, từ lúc Vương Xuân xuất hiện cô vẫn lén lút quan sát hắn. Đây là một chàng trai cao to hơn đại ca cô nhiều, tuổi cũng tầm mười bốn, mười lăm, làn da ngăm đen, nhưng lại có một đôi mắt rất sáng. Thật ra với nhan sắc này vút đến hiện đại thì thuộc tốp khốc ca, nhưng ở cô đại này lại thuộc dạng quê mùa. Haiz, cô đại không khí đúng là tốt, nơi nơi đều có trai đẹp để ngắm a.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô, Vương Xuân đột nhiên quay sang, cười hỏi:

”Diệu Nhi muối muối đã khỏe chưa? Ta có nghe đại ca muối nói chuyện lần trước. Sau này, nếu muối muốn ăn cá, A Thành không có thời gian bắt cho muối, thì muối cứ nói với Xuân đại ca, Xuân đại ca sẽ bắt cho muối rất nhiều, chứ đừng tự mình đi nữa nhé, muối còn nhỏ, ra bờ sông một mình rất nguy hiểm.”

Được người khác quan tâm Diệu Nhi cảm thấy trong lòng ấm áp, cười ngọt ngào nói:

”Cám ơn Xuân đại ca.”

Vương Xuân giúp đại ca A Thành bắt được bốn con cá lớn, một ít tôm đất, một ít cua rồi mới đi ra đồng. Đại ca A Thành nói mãi Vương Xuân mới chịu cầm hai con cá, cũng không thể để người ta giúp không công a.

Trưa nay Diệu Nhi hái ít ngọn khoai lang nấu canh cua, bởi vì không có rau đay, nên chẳng biết nấu bằng rau gì, cô hái đại thôi a. Nghe nói nấu bằng ngọn khoai lang cũng không tồi. Hai con cá thì một con ướp để kho, một con cô quyết định chiên xù, dù sao lần trước mua thịt heo mỡ nương thắng được non nửa chén mỡ a.

Non nửa trưa nướng và phụ thân về, hai người về mặt rất vui vẻ, Diệu Nhi đoán buôn bán chắc suôn sẻ. Cô lẳng xăng lấy khăn múc nước cho cha nương rửa mặt, lại rót cho mỗi người một bát nước sôi hoa cúc. Sau khi uống xong, nghỉ ngơi một chút, nương mới cười nói:

”Hôm nay buôn bán không tệ. Măng khô được mười cân, giá vẫn hai mươi ba văn, măng chua cũng được Chu chương quầy mua hết, tính hai mươi văn một cân, mớ măng chua con làm được tám bảy cân. Sau đó nương đi bán hà bao và khăn tay giá cũng cao hơn lần trước do họ vẫn lạ.” Nói đến đây nương tạm dừng lấy hơi, rồi hai mắt lấp lánh, rất là vui vẻ nói tiếp, “Đặc biệt là mười lăm dây đeo tay của Diệu Nhi bán không tệ, lúc nương đến tiệm có gặp một vị tiểu thư người ta mua năm văn cho mẹ tận một lượng bạc đó, lúc đó ta cứ nghĩ bán thân đang nằm mơ chứ. Còn mười sợi kia ta bán cho lão bán nướng với giá mười lăm văn một giây.”

”Thật sao??? Vậy thì quá tốt rồi.” Bốn huynh muội đồng loạt vui vẻ kêu lên.

Lâm thị cười gật đầu:

”Hôm nay chúng ta thu được một lượng bảy trăm hai mươi văn, sau đó nương có mua cho Diệu Nhi một bó chỉ màu hết 10 văn, mua hai cuộn vải bố để may cho mỗi người một bộ quần áo hết ba mươi văn, lại cắt thêm nửa cân thịt và mua cho mỗi đứa một cái bánh bao thịt.”

Nghe đến bánh bao mọi người cười vui vẻ. Thật sự cái gia đình này rất rất lâu rồi mới được ăn một bữa ngon, bọn trẻ mới được biết mùi bánh bao thịt là gì. Lâm thị nhìn bốn đứa con vui vẻ mà hai mắt rưng rưng. Trương Tranh nhìn nướng từ như vậy cũng khẽ thờ dài, khuôn mặt rầu rầu nhưng ánh ắt kiên nghị. Ông nhất định phải cố gắng làm lưng để cho các con và nướng từ của ông sống tốt.

Diệu Nhi nhìn thấy nướng như vậy liền nhỏ nhẹ an ủi:

”Nướng, gia đình chúng ta sẽ càng ngày càng khá lên thôi.”

Lâm thị khẽ gật đầu, rồi vươn tay ôm Diệu Nhi vào lòng.

Thấm thoát lại hơn một tháng trời qua, đám cây trồng Diệu Nhi thử nghiệm nay đã lên rất tốt khiến nướng và phụ thân cứ tấm tắc ra thăm rồi xem xét hoài. Hừ! Lúc đầu cô nói nếu mà làm theo thì vụ mùa này đã bội thu rồi. Haiz!

Trong khoảng thời gian này nhà cô bán thêm được năm lần măng nữa thì măng cũng bót, người ta cũng giảm thiểu mua. Nhưng đồ thêu và dây đan thì vẫn đắt hàng, tuy nhiên theo cô tính toán cũng tầm một tháng nữa là thị trường bão hòa hoặc ngưng lại rồi, nên cô đang tính tìm cách kiếm tiền khác.

Diệu Nhi nắn nỉ phụ thân làm cho một cái chuồng gà nhỏ, lại xin nướng ba mươi văn mua mười con gà để nuôi. Từ ngày có mười con gà con, công việc của tiểu Sơn cũng nhiều hơn hẳn, thằng bé phải đi hái rau dại, cỏ dại rồi bắt sâu, bắt giun về nuôi gà, cho gà uống nước. Diệu Nhi thì quét dọn phân gà, thay lớp cỏ khô hằng ngày cho chúng nằm. Bây giờ, mười con gà này đang là hy vọng to lớn của Diệu Nhi đấy. Chúng lớn sẽ đẻ ra trứng, vừa có trứng ăn vừa bán lấy tiền a.

Tiếp đó cô có nói với nướng làm chuồng nuôi hai con heo đến đến bán lấy tiền. Sau hai ngày suy nghĩ nướng cũng đồng ý, cho nên hôm nay phụ thân và đại ca đang ở phía sau nhà làm chuồng heo.

Diệu Nhi đang quét sân thì nghe tiếng có người gọi ngoài cổng, cô buông chổi đi ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài liền cười chào:

”Con chào Vương thúc thúc.”

Wương thúc là phụ thân của Vương Xuân đại ca, là một trong những người bạn hữu hảo của phụ thân cô, thường hay qua rù cha cô đi làm công hoặc đi săn thú. Vương thúc có một tay săn bắn vô cùng giỏi, chính vì vậy mà gia cảnh nhà chú ấy cũng thuộc dạng khá khá a.

”Diệu Nhi hà con? Có mình con ở nhà thôi à? Phụ thân con đâu?”

”Thúc tìm phụ thân con làm gì vậy ạ?”

”Vài ngày này rảnh rồi thúc tính rù phụ thân con lên núi săn thú.”

Diệu Nhi nghe thấy vậy cười đáp:

”Phụ thân con đang làm chuồng heo ở sau nhà đó, thúc qua đó đi.”

”Được. Vậy thúc đi nhé, con tiếp tục chơi đi, nhớ đừng chạy lung tung đấy.”

Wương thúc xoa nhẹ đầu cô, dặn dò vài câu mới chịu đi. Diệu Nhi đứng phía sau nhìn bóng dáng ông mà dờ khóc, dờ cười. Cô cũng đâu còn là một đứa con nít nữa a, linh hồn cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Dị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.